

ת"פ 39187/09 - מדינת ישראל נגד א.ח

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 39187-09 מדינת ישראל נ' (אחר/נוסף)

בפני כבוד השופט שמואל הרבסט
בעвин: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א.ח

הנאשם

גזר דין

האישומים והכרעת הדין

הנאשם הורשע בעבירות של תקיפה בת זוג ואיומים לפי סעיפים 382(ב)(1) ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהכרעת דין שניתנה בתום הליך הוכחות.

ברקע לביצוע העבירות, הליך גירושים שהתנהל בין הנאשם והמתלווננת בבית המשפט לענייני משפהה.

הנאשם הורשע בעבירות התקיפה לאחר שביום 24.8.14 בסמוך למרכז הקשר להורים וילדים ב---, כאשר הגעה המתלווננת לקחת את תינוקם המשותף, ניגש אליה הנאשם ותפס את זרועה בחזקה תוך כדי שהוא צועק עליה.

בעבירת האיומים הורשע הנאשם בגין איורע מיום 15.4.14, אשר בעקבות ויכוח בין הנאשם והמתלווננת בעניין הסדרי הראה של התינוק, איים הנאשם על המתלווננת באומרו: "אם לא תביני את זה יהיה רע ומור לכולם", "אני אוכל אותך בלי מליח" וכן "אני אשחת אותך".

הנאשם זוכה לשני אישומים נוספים בעבירות של תקיפה קטין ואיומים, מהטעמים המפורטים בהכרעת הדין.

הטייעונים לעונש

ב"כ המאשימה, עזה"ד נצנית פוזאלו, צינה כי לחובת הנאשם הרשעה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות בגין נידון לשישה חודשים מסר בעבודות שירות, וכן 11 הרשעות בעבירות תעבורה.

ב"כ המאשימה התייחסה לאופן בו הנאשם ניהל את ההוכחות, טענה כי התנהלותו תוקפנית, והדגישה כי רק לאחר ניהול ההוכחות פנה לקבללת טיפול.

עמוד 1

ב"כ המאשימה הפנתה לכך שבית המשפט העליון הדגיש את הצורך למגר את עבירות האלימות במשפחה שהין בעלות חומרה יתרה ועמדה על הצורך לשמר על בטחונה, כבודה ושלום גופה של בת משפחה בתוככי התא המשפטי, תוך העברת מסר שאין סליחה על כל מעשה אלימות.

אשר לביטול הרשעה, טענה המאשימה, כי יש להשאר את הרשעה על כנה ואין לחרוג מן הכלל שהוא הרשעה. זאת מהטעם שהנאשם אינו עומד בקריטריונים לחrigה מן הכלל ובתנאים המctrיבים של הלכת כתוב, שכן חומרת העבירה מחיבת הרשעה והנאשם לא הוכח פגעה קונקרטית בעטידו. לשיטתה, לא צפוי לנאשם נזק כתוצאה מהרשעתו, כיון שהחובתו כבר קיימות הרשעה קודמת והרשעה נוספת לא תנסה דבר. היא הוסיפה כי היה על הנאשם, אשר ירא מהרשעה נוספת, לנוהג משנה זהירות טרם ביצע את המעשים.

ב"כ המאשימה הדגישה עוד כי שירות המבחן נמנע מהמלצתה על הימנעות מהרשעה, ולא בכך. התסקרים שנערכו מעידים על אדם המתකשה לשלוט בכעסיו ומתחנהג באופן מתלהם ותוקפני. אמנם רמת הסיכון להישנות אלימות זוגית פחתה, אך המתלוונת צינה כי על אף שאין מצדיה התנהגות אלימה כיום, היא עדין מקבלת מהנאשם הודעות והזמנות לפגישות משותפות וצינה שמדובר באדם שהתנהגותו אינה צפואה.

תצהיר אשר הגישה המתלוונת מעלה כי היא עדין מביאה חששות ומעבר לפגעה הנפשית היא מתארת קושי תפוקדי, קושי בצרפת ובהתנהלות היום היומיית.

לפיך מבקשת המאשימה לאמץ את עמדת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם צו מבחן במשך 18 חודשים, 180 שעות שירות לתועלת הציבור, מסר על תנאי מרთיע והתחייבות להימנע מעבירות בסכום גבוה ומרתיע, לצד פיצוי למתלוונת וצו הגנה לנפגעת עבירה.

בתום סיכומי המאשימה, הודיע ב"כ הנאשם כי הוא מצטרף לעמדת המאשימה ביחס לעונשה אשר תוטל על הנאשם, ומאחר שהצדדים נותרו חלוקת בשאלת הרשעה בלבד, הורית כי ב"כ הנאשם יגיש את טיעונו לעניין זה בכתב.

בטיעונו בכתב, ביקש ב"כ הנאשם להימנע מהרשעתו. הוא dredגש כי בהכרעת הדיון, הנאשם זוכה מן האישומים החמורים יותר שיוחסו לו ובסתמו של דבר הורשע בעבירות של תקיפה סתם ואיומים.

כבר בעת מעצרו במשטרה, הנאשם התנצל על הדברים שאמר למתלוונת, והוא נמצא במסגרת טיפולית מזה מספר חודשים וכל ההמלצות בעניינו חייבות.

לשיטתו, בענייננו מתקיימים התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעה: הנאשם הינו אדם נורטטיבי, עורך דין המשרת במילואים, והרשעתו יכולה להיות לו לרועץ בתפקידי בצבא, לרבות אי יכולת לשאת נשק ולפגוע גם ביכולתו להתפרקנס מקבלת לקוחות מטעם הסיווע המשפט.

גם נסיבות ביצוע העבירות הן ברף הנמוך ביותר בסולם העבירות: הנאשם איים על המתלוונת כאשר עדין חי יחד ולדברי האיום היה גoon משפטית מובהק, והתקיפה לא גרמה למתלוונת כל פגעה או סימן. לשיטתו, אלמלא האווירה העכורה ששררה בין בני הזוג, לא הייתה מוגשת כל תלונה.

ב"כ הנאשם ציין כי שתי העבירות שבוצעו הן נחלת העבר. חלפו 4 שנים מאז הגירושין וכיום היחסים בין ובין המתלוונת מתנהלים באופן תקין בכל הקשור לבנים ורק לאחרונה הגיעו במשותף את יום הולדתו במסגרת החינוכית ואף סעדו יחדיו

ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם שירת שירות קרבי בגזרת דרום לבנון, לרבות פעילותות מבצעיות ובמלחמת לבנון השנייה שירות תחת אש. גם היום הוא ממשיר לשרת במילואים פעיל בגזרת הצפון והרשעתו יכולה לסכל את המשך שירותו, לרבות קידומו.

אשר להרשעות הקודמות, הסניגור ציין כי מדובר בעבירות תעבורה מתוקפת היוטו קטין וקטין - בגיר, והן צפויות להימחק מהמרשם הפלילי באוגוסט 2019, אך הרשעתו כעת תשוב ותחדש את תקופת מරוץ המחיקה. בנוסף, הרשעות הקודמות הן מתחום התעבורה ואין פוגעות בנאשם, מה שאינו כן לגבי העבירות הנוכחית, אשר עשוות לגרום לשיללת רישומו לעריכת דין ולגרום להוצאתו משירותים מילואים.

ב"כ הנאשם הדגיש כי כפי שעולה מהتسיקור, הנאשם אינו מסוכן, ולראיה הוא מגדל את בנו בஸמורת משותפת, למרות כתב האישום. הנאשם הפנה לדברי המתלוונת לקצינת המבחן, אשר צינה כי הנאשם לא מתנהג אליה באליומות, לא מאיים ולא עוקב אחריה, והוא פנה מיזמתו לקבלת טיפול, מיד עם הגשת כתב האישום.

הסניגור טען כי הנאשם מודע למשעו, ולקח את עצמו לידיים. במשך התקופה הארוכה אשר עברה מאז ביצוע העבירות, הוא עבר תהליך של התבוננות עצמית וחשבו נפש עמוק ונראה כי הצליח בדרך והפיק תועלת רבה מהטיפול.

בנסיבות אלה, בא אינטראס הציבורי על סיפוקו ואי הצורך בהענשת הנאשם, בהתחשב בהליך הטיפולי שבעבר, יחסיו עם המתלוונת כיום ואי מסוכנותו לציבור בכלל ומતלוונת בפרט. עוד ביקש להתייחס לימי מעצרו של הנאשם והגבילתו בתנאים מגבלים למשך שנה כעונש מספק, ולהימנע מהרשעתו.

עדוי אופי

mutum הנאשם העידה gab' עינת שrieg שמואלי, פסיכולוגית אשר ערכה חוות דעת לצורך ההליך המשפטי המתנהל בין ובין המתלוונת בבית המשפט לענייני משפחה.

על פי עדותה, באבחן שערכה לנאשם ומතלוונת מצאה ש"הדברים יצאו מפרופורציה" ושהמתלוונת הוציאה דברים מהקשרם. הן המתלוונת והן הנאשם בעלי "מורכבות אישיות", אך היא לא התרשמה ממஸכנות אצל הנאשם. היא תיארה כי הנאשם היה בחרדה מהאפשרות שיאבד את הקשר עם בנו, ומכאן נתיתו להתלהם. חוות דעתה בבית המשפט לענייני משפחה המליצה על משמרות משותפת של הנאשם והמתלוונת על בנים.

אל"ם ש ח העיד כי מזה כ- 13 שנה, הוא מפקדו הישיר של הנאשם אשר שירת תחת פיקודו גם במהלך מלחמת לבנון השנייה. הוא תיאר את הנאשם כחיל טוב, יוזם ואחרראי, המשותת כיום במילואים בתפקיד מ"פ מפקדה ואחראי לחיללים רבים. לשאלת הסניגור השיב כי הרשעה יכולה להביא להפסקת המילואים של הנאשם.

taskir Shirot HaMehanen

מתסיקר שירות המבחן מיום 1.12.16 עולה כי הנאשם בן 39 שנים, גירוש מהמתלוונת ואב לבנים המשותף, פועל בـ

כשנתיים וחצי באותה עת.

הנאשם הוא עורך דין במקצועו, בעל משרד עצמאי ב--- וועסוק בכך גם ב--- מספר ימים בשבוע.

הנאשם נולד בקייבוץ --- והתגורר בבית הספר המקומי עד גיל 14, אז החל למדוד בבית הספר הדמוקרטי ב---.

הנאשם מסר כי בילדותו סבל מהפרעות קשב ובוויות התנהגות אשר בעקבותיהם נפתחו נגדו תיקים פליליים. לאחר סיום לימודיו שירות השירות מלא בצה"ל, תחילת כלוחם בנח"ל ובמהמשך כמדריך מילואימניקים, ועד למעורבותו בעבירות הנדוניות שירות במילואים כמפקד בח"ר.

בהמשך למד למדוי משפטים ועם סיום לימודיו בשנת 2007, החל לעבוד באופן עצמאי.

לפני שלוש שנים הכיר את המטלוננט ולאחר 7 חודשים הכרות נישאו, אך חודשים ספורים לאחר לידת בנים המשותף נפרדו.

אשר לנسبות העבירה, שיתף הנאשם, כי בין ובין המטלוננט והוריה, היה סכסוך מתמשך סביב גידול בנים. לדבריו, אבי המטלוננט אמר לו כי בנו התינוק לא יוצא מביתם, ובינו ובין הורי המטלוננט התעורר ויכוח נוקב שבසוף החילתה המטלוננט להישאר בבית הוריה. לדבריו, כאשר נפגש עם בנו, בני משפחתו של המטלוננט הקנינו אותו וקיללו אותו ואף הגיעו נגדו عشرות תלונות, רובן תלונות שווא.

הנאשםלקח אחריות על המעשים שביהם הורשע בפני קצינת המבחן. הוא טען כי תהששות של לחץ וחוסר אונים, השפלה וכעס שחוווה מצד בני משפחתו של המטלוננט, הם שהובילו להתנהלותו. הוא תיאר את המטלוננט כאישה כוחנית אשר הפעילה אותו בחיהם המשותפים והורתה לו מה לעשות. הנאשם הסביר כי הוא והטלוננט הם "אנשים דומיננטיים" והשיך ביניהם התנהל פעומים רבים בטונים גבוהים ובאגressive, כפי שהוא גם בעת ביצוע העבירות. לדברים אלה, הנאשם ביטא אמפתיה לפגיעה אשר נגרמה למטלוננט ולעלבונה.

הנאשם מסר כי הגיע בקשה למשמרות משותפת עם המטלוננט, ולדבריו הומלץ על כך בחוות דעת פרטית אך בשל ההליך הפלילי, לא ניתן למשם את האמור בה.

להערכת שירות המבחן, הנאשם ביצע את המiosis לו מקום של חולשה ופגיעה, נוכח הקשי שחוווה מול תהושת אובדן הקשר עם בנו.

הנאשם ביטא בפני קצינת המבחן נזקקות טיפולית ומוטיבציה לבחון את דפוסי התנהלותו, ושיתף שהחל לאחרונה בטיפול פסיכולוגי בשל דרישת חוות הדעת באשר למסוגיות ההורית לשם משמרות משותפת.

בשולוי תסוקיר זה, התרשם שירות המבחן מכולתו של הנאשם להפיק תועלת מהליך טיפולי כדי להפחית את הסיכון להישנות מקרים דומים, ועל כן המליץ לדחות את הדיון לשם הפניות לטיפול במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה ולצורך ניסיון נוסף ליצור קשר עם המטלוננט לשם שלמת התמונה האבחונית.

בתסוקיר המשפטים מיום 20.3.17 דויצה קצינת המבחן, כי פגשה את המטלוננט, אשר תיארה התנהלות אלימה של הנאשם חדשים ספורים לאחר נישואיהם, אשר החזיפה לאחר הולדת בנים. המטלוננט תיארה השפלות, מכות וכליאות

שחוותה מצד הנאשם וכן מסרים מאיים שלח לה, ומסרה כי היא חששת שהנאשם ישב ויפגע בה גם בעתיד.

המתלוננת מסרה כי הנאשם ממשיר להיפגש עם בנים באמצעות מרכז הקשר ולאחרונה הבן החל ללוון אצלו פעמיים בשבוע.

משקלול הנתונים שבידיה, הערכה קצינית המבחן כי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות מצדו של הנאשם הינה גבוהה, ועל כן הומלץ על שילובו במסגרת טיפול אינטנסיבית, בתחום האלימות במשפחה.

בהתאם, שירות המבחן הפנה את הנאשם ל"בית נעם", אשר מצא כי הנאשם מתאים להשתלב במסגרת, והחליט כי הנאשם ישתלב במסגרת זו במשך 6 חודשים, כאשר הטיפול מתבצע מדי יום בין השעות 08:00-16:00 ביום ראשון עד חמישי.

ביום 30.3.17 הוגש תגבור שירות המבחן להערכות ב"כ הנאשם באשר למסקירות, ועיקרה הוא כי הערכת הסיכון להישנות עבירות אלימות זוגית מצדיו, מבוססת על מאפיינים אישיים, עמדות והתרשומות מהפגש עם המתלוננת, ובהתאם לכך ניתנה המליצה על טיפול במסגרת אינטנסיבית يوم-יומיות שעשויה להפחית את הסיכון. עוד צוין, כי השפעת סכסוך הגירושים העמוק והמאבקים המתמשכים בין בני הזוג נלקחו בחשבון והעובה שהנאשם זוכה מחלוקת מהאישומים בהכרעת הדין אינה מביאה לשינוי הערכת הסיכון בעניינו.

קצינית המבחן הדגישה כי "בית נעם" אינה מלהווה חלופת מעצר והשהיה בה היא על פי כללי הטיפול בבית, כפי שהופנה הנאשם, וחזרה על המלצה על טיפול במסגרת זו, אך הוסיפה שככל שהנאשם חוזר בו מהסכמהו להשתלבות בתחום זו, נמנע שירות המבחן מהמליצה בעניינו.

מסקיר נוסף נערך ביום 17.9.26, וממנו עולה כי בנו של הנאשם הגיע לבתו 3 פעמים בשבוע ולן אצלו לקרהת משמרות משותפת. הנאשם סיפר על השתלבותו בטיפול רפואי סביר הקשר שלו עם בנו, טיפול שבו לקחה חלק גם המתלוננת בנפרד. עוד סיפר הנאשם על מטפלים נוספים עימם הוא נפגש באופן רפואי.

הנאשם אמר כי יתקשה להשתלב בהליך טיפול בתחום לגברים אלימים "בית נעם", שכן הדבר יגרום לניתוק הקשר עם בנו.

עובדת סוציאלית מהמחלקה לשירותים חברתיים ב---

המטפלת בהסדרי הראייה והשירותות של בנו, מסרה כי בתחילת התנהל הנאשם מול גורמי הטיפול באופן מתלהם ותוקפני, אולם בחלוף הזמן השתנתה התנהגותו וכיום הוא מגלה שליטה עצמית. דוחה כי הנאשם ומשפחתו מטופלים במכון ---, אליו הופנו על ידי הרופאה.

משיחה עם המתלוננת עלה כי הקשר שלה עם הנאשם היו סביר ענייני הילד. היא מסרה שהיא מתעלמת מההודעות שהוא שלוח לה, בהן, בין היתר מזמן אותה לאירועים ערבי ביתו לצורכי שיחות בענייני הילד.

המתלוננת תיארה תחושת פחד ברמה **فحותה** מזו שחשתה בעבר, לאחר שאינה באה עם הנאשם ברגע ושללה איזומים כלשהם מצדיו בחצי השנה שעבר למועד זה.

בהתחשב בשינוי הנסיבות, הערכה קצינית המבחן כי רמת הסיכון מהנאשם **فحטה** וכיום הינה **בינונית**.

לאחר שהנאשם סרב ללקחת חלק בטיפול במסגרת "בית נעם" הומלץ לו על טיפול במחלקה לשירותים חברתיים ב---

והוא בטא נוכנות לכך, אך יחד עם זאת התקשה למקד את צרכיו.

לצורך בוחנת השתלבותו בטיפול "יעודי התקשה דחיה נוספת".

במסקר אחר אשר הוגש ביום 19.2.19, דווח כי הנאשם שולב בקבוצה לגבאים אשר נקטו באליות זוגית. הוא הגיע
באופן קבוע ורציף לפגישות, שיטף פעולה, התחבר לחבריה הקבוצה והיה גורם משמעותי לתהיליך הקבוצתי. הוא תיאר
את החלקים האלימים באישיותו בכנות, לך אחריות למעשיו וביטה ציפייה לשינוי ביחסיו עם الآخر. הנאשם סיפר על
הקשר עם המטלוננט סביר ענייני בנם וմדבריו עולה כי הוא עושה מאמצים ניכרים לבוא לידי קראתה סביר צרכי הילד,
הסדרי הראייה בחגיגים והתגמשות לטובתה בזמןים המתאימים לה. לדבריו, הוא ומטלוננטו ממשיכים בטיפול הפסיכולוגי
סביר הטיפול בלבד, טיפול המשיע ביחסיו עמו.

משיחה טלפונית אשר ערך שירות המבחן עם המטלוננט, מסרה כי הם ממשיכים לתקשר סביר עניינו של ילדם
באמצעות הודעות טקסט, והוסיפה שהיא רואה חשיבות בהמשך הטיפול הפסיכולוגי לצורכי מערכת היחסים של הנאשם
עם בנים.

המטלוננט שללה התחנויות אלימות מצד הנאשם, אך לצד זאת מסרה כי חווה אותו כבלתי צפוי ולכנ עדין חששנות
מפני.

שירות המבחן דיווח כי בעניינו של הנאשם קיים תיק פתוח נוסף, בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית.

בהתחשב בהמשך הטיפול, במפגשים הקבועים בין הנאשם ובנו ובשיתוף הפעולה עם המטלוננט, העריכה קצינת המבחן
כי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות זוגית מצד פרחה.

לאור כל האמור, המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבן למשך 18 חודשיים במהלך תהליך הטיפול במסגרת
המרכז למניעת אלימות במשפחה ב--- בפיקוח שירות המבחן, לצורך התching'בות להימנע מעבירה ושירות לtauult הציבור,
בהיקף של 180 שעות.

בהתיחס לביטול הרשעתו, הנאשם טען בפני קצינת המבחן כי הרשעתו תפגע ברישון עריכת הדיון שלו ובעתידו
התעסוקתי, אך מאוחר שלחוותו 3 הרשעות קודמות במשך שנים ותיק פתוח נוסף אשר הוגש בעניינו כתוב אישום, נמנעה
שירות המבחן מלבוא בהמלצה לעניין ביטול הרשעתו.

פסקין אחרון אשר הוגש ביום 18.7.18 מהוות חזרה נוספת על הנאמר בתסקיר שלפניו ביום 19.2.18, ומושא
משמעותו דומות (ואולי אף הוגש בכפל מחמת טעות) - לא ראוי לפרטו שוב.

结案报告

ביום 15.6.17 הוגש תצהיר נגעת עבירה לפי סעיף 18 לחוק זכויות נגעים עבירה, התשס"א-2001 מטעם המטלוננט.

בתצהיר תיארה המטלוננט קושי משמעותי להתמודד עם האימה והפחד שמא הנאשם ישוב לתקופת אותה ופגיעה בה
ובבנה. עוד הצהירה המטלוננט כי הנאשם הפר החלטה שיפוטית והסתובב ללא מלאה, על אף שהחלטת בית המשפט

הורטה לו לעשות כן, כפי שאושש על ידי חוקר פרטי מטעמה. הפרת ההחלטה על ידי הנאשם, גרמה למתלוונת לחוות בפחד ולהידרש להגנה 24 שעות ביממה.

המתלוונת תיארה, כי היא פוחדת להתניע באופן חופשי בלבד, אך שעובדתה כאשת מכירות נפגעת, בעוד שהיא פרנסתה עד מאד מאחר שהנאשם לא משלם את המזונות עבור בנים.

המתלוונת הוסיפה כי היא ובני משפחתה, הרופא המתפל של בנה והעובדות הסוציאליות המתפלות בהם, נמצאים תחת מתקפה יומ-יומית של תביעות מצד הנאשם, ואלה חייבו את המתלוונת לשכור עורך דין, אשר לשם מימון נדרשה להלוואות של מאות אלפי שקלים והגעה לחקירה כלכלית ונפשית.

המתלוונת תיארה כי הנאשם מאבד עשותנות, מפחד ומאים על כל סיבתו, ללא יוצא מן הכלל, ועל כן ביקשה למצות עמו את הדין, לגוזר עליו עונש ראי וחמור שירטיע אותו מהמשיך במעשייו ולהלך אימה על סיבתו תוך ניצול מקצועו.

המתלוונת התייחסה גם לאפשרות של הימנע מהרשעה, וביקשה להותר את הרשעה על כנה, למען הבטחת אי הישנות העבירות בעtid. לדבריה, גם אם הרשעה תפגע בעיסוקו של הנאשם, יש למצות עמו את הדין ולגוזר עונש שהיה בו הבעת סלידה מהמעשים.

לבסוף ביקשה המתלוונת לפסק לה פיצויים, שכן היא נדרשת להחזיר חובות לבנקים ולאנשים פרטיים, בשל חובות שנגרמו לה כתוצאה מעשיו של הנאשם.

המתלוונת הגיעה לדין הטיעונים לעונש ביום 18.3.5, לא נחקרה על תצהירה, אך צינה כי היא "**עומדת אחורי גם היום**".

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

תיקן 113 לחוק העונשין מורה כי מתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לערכיהם המוגנים בעבירות הנדונות, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירה והענישה הנוגגת בפסקה.

טרם קביעת מתחם העונש ההולם אצין, כי גם שמדובר בשני אישומים בכתב האישום, הרי שמדובר במעשים אשר ביניהם מתקיים קשר הדוק. את שתי העבירות ביצע הנאשם לפני המתלוונת, כשהרकע לביצועו הוא סכסוך הגירושין בין השניים והמחלוקות שהיו ביניהם במהלך מהלכו, ולפיכך מדובר באירוע עוני אחד שלגביו אקבע מתחם עונש אחד, בגין משקל לחזרה על המעשים.

בעבירות התקיפה בה הורשע הנאשם מוגנת זכות היסוד המוגנת בחוק היסוד: כבוד האדם וחירותו, הזכות לכבוד אשר ממנו נגזרות זכויות שלמות הגוף ובריאותו. מעבר לجرائم כאב והעמדת האדם בסיכון לפגיעה ונזק גופני, פוגעת התקיפה גם בביטחון האישי של המותקף ומערערת את שלוותו.

בעבירות האיומים אין פגיעה פיזית, אך היא מעוררת את שלות נפשו ובטיחונו של המאימים, ולכן העונש המרבי הקבוע לצידה של עבירה זו שמעוותי - 3 שנות מאסר.

כאשר עבירות אלה מתבצעות בתוך המשפחה, נפגע גם הערך החברתי של הגנה על התא המשפחתית, והציפייה האנושית שבמיערכות המשפחה - זוגית יזכה בני הזוג ליחס מכובד, מופרפת בריגל גסה.

משמעותם כך, חזר בית המשפט העליון בפסקתו על כך שUberin האלים והאיומים בכלל, ונגד בנות זוג בפרט, הפכו לרעה חוליה אשר יש להיאבק בה, ואשר מבלי להוציא את נסיבותו האישיות של הנאשם, יש ליתן בשכמתו ממנה תוקף לאינטנסים של גמול והרתעה, הן של העבריין והן של עבריינים בכוח (ר' ע"פ 6366/11 יופירב נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] מיום 12.9.2010).

הנסיבות שלפני מלמדות, כי במהלך סכסוך הגירושים הקשה בין הנאשם למתלוונת ובמיוחד על רקע המחלוקת הקשורה להסדרי הרניה של בנים הפעוט, ביצעו הנאשם את העבירות. הנאשם תקף את המתלוונת בסמוך למרכז הקשור להורים וילדים, שם נפגשו לאחר שהגיעו לשם בנפרד לצורך העברת התינוק ביניהם.

במהלך ההוכחות שנשמעו העידה לעניין זה עבדת סוציאלית, הגב' ליבובי, אשר מסרה כי מרכז הקשר עבד על פי מתכונת הבניה כך שבני הזוג אמורים להחליף ביניהם את המשמרות על ילדם, מבלי שייפגשו זה עם זה, על מנת למנוע חיכוכים. דומה, כי בבדיקה מפגשים מעין אלה שבין הנאשם והמתלוונת, מבקש המרכז למנוע, אלא שבמקרה זה נפגשו הנאשם והמתלוונת בקרבת המרכז, והמפגש ביניהם היה טעון ביותר. בנסיבות אלה נראה כי לא מדובר בתקיפה מתוכננת מראש של המתלוונת, אלא בהתרצות אימפרוביזית ותוקפנית של הנאשם כלפי המתלוונת, על רקע המתוונות הרבה ביניהם.

על אף הקשי ריב שלילו את הנאשם בהליך הגירושין, נראה שהנאשם מבין את מעשיו ואת הפסול שביהם, והוא עליון להימנע מהם. למרבה המזל, לא נגרם למתלוונת נזק גופני כתוצאה מהתקיפה, אך מדובר בתוצאה אפשרית אשר הייתה יכולה להיות להתרחש.

הஐומים שהשמיע הנאשם לאזני המתלוונת, גם הם חלק מאותה מערכת יחסים טעונה בעת משבר הגירושין בין הזוג. אך מכך היה על הנאשם להימנע והוא עליון להבין את עצמת הפגיעה במתלוונת וכן חומרת האיים שהשמיע באזונו. הדברים שהשמיע הנאשם הם קשים, הנאשם איים על חייה של המתלוונת בבודות ועל רקע סכסוך הגירושין הקשה בין בני הזוג, יש להניח כי דברי הנאשם הטילו על המתלוונת אימה ופחד. יודגש, כי לא מדובר באמירויות בעלות גון משפטי מובהק, כפי שטען ב"כ הנאשם בסיכון בכתב, וזאת מאחר שהנאשם הורשע במיוחס לו ועל כן כל הסבר חלופי נשלה זו מכבר.

משמעותם כרך הרי שהפגיעה במתלוונת, גם שאינה פיזית, אינה משמעותית ובהתחשב מכלול הנסיבות, סבורני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים אינה נמוכה - ביןונית.

לאחר שנתי דעת ליערכים המוגנים והפגיעה בהם בנסיבות ביצוע העבירות ובחנותי את הענישה הנוגגת בפסקה, אני קובע כי מתחם הענישה נע בין צו שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב ועד 9 חודשים מסור לריצוי בפועל.

כאמור הצדדים הסכימו כי על הנאשם יגזר עונש של שירות לתועלת הציבור, בהתאם למתחם העונש ההולם, והשאלה היחידה שנותרה בחלוקת היא השאלה האם ניתן בנסיבות הענין להימנע מהרשעת הנאשם.

הרשעה או הימנעות הימנה

עמוד 8

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי הכלל במשפט הפלילי הוא כי מי שנמצא שביצע את העבירות המียวחות לו ואשםתו הוכחה, יורשע בדיון. הרשעה היא התוצאה הטבעית לגבי מי שהוכח שביצע עבירות, והשלכותיה הקשות - הכתם המוסרי שדובק באדם המורשע, הפגיעה בו הן בעין עצמו והן בעין החברה והכמתהשמו הטוב, הן תוצאות נגררות וطبيعיות להרשעה, וכן רק במקרים יוצאי דופן, חריגים שבחריגים, ימנע בית המשפט מהרשעה (ראו למשל: ע"פ 8528/12 **ציפורה נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (3.3.13), רע"פ 1097/18 **בצלאל נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (18.4.18)).

פסק הדין המנחה בסוגיית ההימנעות מהרשעה הינו פסק הדיון בע"פ 96/2003 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (337)(1997) (להלן: "**הלכת כתב**"). על פי הלכה זו, על מנת שניתן והוא להימנע מהרשעה נדרש כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לחרוג מהכלל לפיו יש להרשייע נאשם בפליליים, מבלתי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים. שנית, על הרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בהמשך, חזר בית המשפט העליון על הלכת כתוב ועמד על הנטול הנדרש מהמבחן להימנע מהרשעתו ועל הצורך להציג על פגיעה קשה ו konkretit בסיסי שיקומו, אותה יש לבסס באמצעות ראיות (רע"פ 14/2014 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, [פורסם ב公报] (10.6.2014), רע"פ 14/2011 **לווזן נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (10.11.2011)). עוד נקבע כי על הנאשם העוטר לאי הרשעתו להציג חשש ממשי כי הטלת אחריות בפליליים תחייב בסיסי שיקומו ובוחרתו בדרך הישר (רע"פ 12/2012 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (12.11.12))).

לאחר שנתיי דעתך לטענות הצדדים לעניין הרשעה במקרה זה, שוכנעתי כי במקרה זה **לא** מתקיימים שני התנאים הנדרשים להפעלת החorig והימנעות מהרשעת הנאשם.

אשר לסוג העבירות ונסיבותיה, מצאתי כי מדובר בעבירות אשר חומרתן ושיקולי הענישה המוחדים בעניין, אינםאפשרים לבטל את הרשעה.

הנאשם ביצע את העבירות תוך כדי סכום גירושין מר ביןו ובין המטלוננט. הנאשם נקט כלפי המטלוננט אלימות פיזית ומילולית, והתקיפה הפיזית והאיומים הקשים שהשמשו כלפי המטלוננט מעידים על מידת תוקפנות ואלימות משמעותית שהנאשם נוהג בהן.

הנאשם חזר על עבירות אלימות אלה פעמיים בפרק זמן זו מזו, וכן לא מדובר במעשה חד פעםית, יוצאה דופן וחריגה לנאשם ולאורחותיו.

הפגיעה במטלוננט כתוצאה ממשי הנאשם היא קשה, כפי שעולה ביתר שאת מתצהיר נגעת העבירה אשר הגישה. מהמתצהיר עולה כי לעבירות שהנאשם ביצע הייתה השפעה עצומה על חייה, על תחושת ביטחונה האישית ועל שלוותה, השפעות המלונות אותה עד כה.

מעשי הנאשם ונסיבות ביצועו הביאו לקביעת שירות המבחן, כי נובעת מהנאשם רמת מסוכנות גבוהה, ונדרש זמן לא מועט, תהילך וטיפולים שעודם נמשכים, אשר בהדרגה הביאו להפחחת רמת המסוכנות הנובעת ממנו.

סוג העבירות, החזרה עליהם ומצוב היחסים בין הנאשם למטלוננט, אשר נותר רגish, הנדרשים להמשך הקשר ביניהם בכל הנוגע למשמעות המשותפת על בנים, גידולו וחינוכו, ממחישים את חשיבות הרתעתו האישית של הנאשם מפני חירה על מעשים דומים בעtid. הימנעות מהרשעה במקרה זה, בהתחשב בנסיבות המיעילות, תעבור לנאשם מסר שלחני,

אשר בעבירות מסווג זה ובהתחרש בקשר המתmesh בין המטלוננט, לא ראוי שיועבר לו.

במצבי דברים זה לא ניתן להימנע מהרשעת הנאשם, מבל' לפגוע באופן מהותי בשיקול ענישה חיווני כל כך במצב מיוחד מיעוד זה.

אשר לתנאי השני שענינו פגעה חמורה בשיקום הנאשם - ההגנה לא הינה תשתיית לכך שהרשעת הנאשם תפגע בשיקומו. טענות הנאשם כי הרשעה תפגע ביכולתו להמשיך ולטפל בלקוחות באמצעות הסיעו המשפטי לא נתמכה ברأיה כלשהו. מכל מקום, האפשרות לגיבוס לקוחות מגוונות, ובידי הנאשם קיימות דרכים נוספות להמשיך עבודתו כעורך דין וטיפול בלקוחות, שלא באמצעות הסיעו המשפטי.

מפרקדו של הנאשם נשאל על ידי הסניגור אודות הפגיעה בשל הרשעה בשירות הצבאי של הנאשם והשיב: **"עד כמה שאני יודע, יכולה להיות סיטואציה שהוא יפסיק לעשות מילואים, או שלא יבוא לו או הצבא יגיד שהוא לא רוצה וזה חבלי"**. כפי שעולה מלשון הדברים, מדובר בהשערה של העד, ולא בקביעה חד משמעית ולכן לא ניתן לראות בכך הוכחה לכך ששירותו הצבאי יפגע. אציין, כי גם לו היה מוכח שירות המילואים של הנאשם יפגע כתוצאה מהרשעה, הרי שפגיעה בשירות מילואים, אינה כפיפה במקור פרנסתו או בהיבט חיווני אחר לחיה הנאשם.

יתירה מכך; לא מדובר בהרשעה ראשונה לניטר, ولكن ההרשעה במקורה זה אינה כרבע שידבק באדם צח, ללא כל מעורבות פלילתית קודמת. לעניין המרשם הפלילי, אשר הרשעה בשלב זהה תמנע את מחיקתו, בacr אין די על מנת להימנע מהרשעה.

בשולוי הדברים יצוין עוד כי גם שירות המבחן אשר שיקוליו האישיים של הנאשם נגדי עיניו, נמנע מלובא בהמלצת לעניין הימנעות מהרשעה במקורה זה.

לפיכך, נוכח האמור אני מותיר את הרשות הנאשם על כנה.

העונש המתאים

ה הנאשם,olid שנת 1977, בן כ-40 שנה, גרווש ואב לילד.

לחובת הנאשם הרשעה קודמת משנת 2002 בעבירה של גרים מתו ברשנות וכן עבירה נוספת בעבירה של שימוש ברכב ללא רישון וחבלה במכשיר הרכב.

ה הנאשם עמד על זכותו לנוהל את משפטו, ובסתומו זוכה כאמור בהכרעת הדין בשתיים מתוך ארבע העבירות שבהם הואשם.

ניהול ההליך הפלילי, כדרכו ומtbodyו, דרש מה הנאשם גיבוס כוחות ומשאים, והוא נדבר נוסף בהלכים המשפטיים שהתנהלו בין ובין המטלוננט כחלק מהליך הגירושין ביניהם.

מתוך שירות המבחן עולה, כי ביום הנאשם לוקחים אחריות על מעשייו.

מאז בוצעו העבירות בשנת 2014, החלפה תקופה בת שנתיים, במהלך הסתיימו הליכי הגירושין בין בני הזוג ועל

התמורות שחלו ביחסיהם ועל תחומייה הקשות של המטלוננט נוכח מעשו של הנאשם, ניתן ללמידה מתחזר נפגעת העבירה שהוגשה ומתקירי שירות המבחן, אשר בchan את מצבו של הנאשם לאורך זמן.

ה הנאשם השקיע מאמצים לתקן תוכאות העבירה ולחזרתו למוטב. הוא פנה לטיפול פסיכולוגי, הנמשך מזה זמן, ובמסגרתו מטופל הקשר של הנאשם עם המטלוננט ועם בנו. בנוסף לכך, הנאשם השתלב בקבוצה טיפולית לנאים שביצעו עבירות דומות והוא מתמודד עם הגורמים שהביאו אותו לביצוע העבירות, וכל אלה פותחים פתח אמייתי לתקווה שה הנאשם והמטלוננט יוכלו לקיים בהמשך קשר תקין ורגוע, אשר ישרת את שניהם.

נראה שכיוון, לצד המתייחסות הקיימת בין הנאשם והמטלוננט, על רקע הסכוסר ביניהם ולצד הקשר הנמשך בעניין בינם המשותף, פחתה המסתכנות הנובעת מן הנאשם ופניו של הנאשם לקיום קשר תקין, ללא אלימות וכוחניות, אך זאת עשו באמצעות המשך הטיפול והמעקב של שירות המבחן.

ונכח כל האמור לעיל, לאחר שבדקתי את כלל שיקולי הענישה, ובהתחשב בהסכמה הצדדים על רכיבי הענישה השונים כאמור בדיון מיום 5.3.18, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **180 שעות שירות לתועלת הציבור, בהתאם לתוכנית שיעורן שירות המבחן, וגישה לעינוי עד יום 9.10.18.**
2. **שלושה (3) חודשים מאסר על תנאי אשר אותם הנאשם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום על כל עבירות אלימות כלפי בן משפחה.**
3. **ניתן בזאת צו מבחן למשך 18 חודשים מהיום.**
4. **התחייבות בסך 3,000 ₪ שלא לעבור על העבירות בהן הורשע, וזאת תוך שנתיים מהיום. ההתחייבות תჩתרם עד ליום 1.8.18, ולא - "אסר הנאשם למשך ימים".**
5. **פיצוי בסך 500 ₪ למטלוננט. הפיצוי ישולם עד ליום 1.1.19.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ז تموز תשע"ח, 09 יולי 2018, בנסיבות הצדדים ובאי כוחם.